

[Bertel Dahlgaard.]

er nødvendig, hvis vi i en overskuelig Fremtid skal have Mulighed for at komme bort fra de Restriktioner, som den nuværende Regering siger at den ønsker at komme bort fra. Hertil kommer, at det er meget betydningsfuldt for Erhvervslivet at faa at vide, hvad Bølgangsskatten for den enkelte Bedrift; den enkelte Virksomhed, den enkelte Person vil komme til at andrage, saa man med nogenlunde Sikkerhed kan træffe sine Dispositioner. Alle spørger derom, alle taler derom; man siger: vi maa dog snart have Klarhed over, hvor vi er henne.

Dertil kommer saa endelig det, jeg har tilladt mig at fremdrage her i Dag, at jeg tror ikke, Befolkningen gerne vil bære disse store nye indirekte Skatter, hvis den ikke ved, at det nytter, hvis den ikke ved, at den ved at betale disse Skatter faar sikker Bund i Statskassen, og samtidig er sikker paa, at Pengevæsenet i videre Forstand bliver saneret ved, at de, der har haft de store Gevinster paa Krigen, maa afgive de for Saneringen nødvendige Midler.

Jeg vil haabe, at den højtærede Finansminister vil kunne godkende de Betragtninger, som jeg her har fremsat. Der er intet i dem, der gaar imod de Linier, som den højtærede Minister tidligere har afstukket, og jeg tror, det vil vise sig, at det vil have en ikke ringe Betydning ved Behandlingen af hele denne store Beskatnings-sag og for dens videre Forløb, hvis man kunde faa den Tryghed og Sikkerhed paa det Omraade, jeg her har nævnt.

Starke: Vi tillod os før at stemme imod dette Lovforslags Fremme ud fra den Betragtning, at vi som et lille Parti jo aldrig faar Forhaandsmeddelelser og bliver i Stand til i Forvejen at tage Stilling til det, saaledes at man med den korte Frist, hvormed man bliver stillet over for et saa vidtrækkende og dyrt Forslag som dette, ikke kan naa at gennemarbejde det.

Paa Baggrund af denne korte Arbejdsfrist skal jeg lige fremføre et Par Bemærkninger om vor Stilling. Vi vurderer de Skattelove, som den højtærede Finansminister i Dag har fremsat i dette høje Ting, som tydelige Symptomer paa en daarlig Økonomi og en daarlig Politik. Efter vor Mening er det nemlig ikke saa meget de ledige Penge, der laver Ulykkerne, som det er Statens og det offentliges store og stigende Udgifter, denne stadig drejende Skatte-skrue, som følges af en stadig drejende Prisskrue, som følges af en stadig drejende Lønsskrue, en Skruer uden Ende. Det kan

ikke skjules, at Befolkningen ikke længere er tryk over for denne Politik. Der er enkelte Skatteborgere, som mener, at der et eller andet Sted er en Skruer løs, og jeg tror at kunne sige, at denne Skruer netop er Fortsættelsen af en Politik, som allerede var klassisk før Krigen. Det, som gør, at Befolkningen synes, den har en større Købeevne, end der i Virkeligheden svarer til Danmarks Varebeholdning, er efter vort Skøn dette, at Folk er blevet vant til at regne med Penge i Stedet for at regne med Realiteter. Den højtærede Finansminister kan ikke siges at være fri for et vist Ansvar for denne Købelyst, idet Frygten for Regeringens Kronepolitik og Skattepolitik i høj Grad er medvirkende til at stimulere Købelysten og Købevilljen i Befolkningen.

Jeg skal over for den højtærede Finansminister tillade mig at pege paa, at Danmarks Jordværdier siden 1936 er steget med 1 Milliard 200 Millioner Kr., og dette er med til at give Inflation og til at øge Købeevnen. Jeg vil ogsaa gerne her slutte mig til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, naar han talte om de store Næzigodsejeres Godser. Tanken om at slaa ned paa dem er vistnok først rejst fra Retsforbundets Side.

Det er fra forskellig Side blevet sagt, at Danmark nu er et fattigt Land. Ja, er det nu rigtigt, for alting er relativt? Hvis man maaler Danmarks Velstand i Forhold til, hvad den var før Krigen, er vi fattige, men maaler man Danmarks Velstand i Forhold til andre europæiske Lande, er vi relativt rige, og Hovedparten af de Realiteter, man maa regne med, er, at vi har det væsentligste af vor Jord uskadt, vi har det væsentligste af vor Befolkning i Behold, vi har vor gunstige Belliggenhed, og vi har det meste af vort Produktionsapparat, hvorimod det væsentlige af Varelagrene er reduceret. Og det, det gælder om i en Realitetsøkonomi, er at faa flere Varer, dels ved at producere dem, dels ved at importere dem og betale med vor Eksport, og dels ved at skabe flere Produktionsmidler. Dette at faa flere Varer og flere Produktionsmidler er det, der vil give større Velstand, og saa længe man lægger Arbejdet og Produktionen og Varefrembringelsen og Vareimporten Hindringer i Vejen, bærer det ikke fremad mod større Velstand. Jeg skal tilføje, at jeg heller ikke kan se, at Strejken bidrager væsentligt til større Velstandsforøgelse.

Hvis man endelig vil frem ad den Skattevej, som den højtærede Finansminister er inde paa, saa synes det at være naturligt, at man fremfor saadanne Forbrugsafgifter, som der her er Tale om, fremsatte Lovfor-